

ACTA DE L'AUDIÈNCIA PÚBLICA DE L'ESTAT DEL DISTRICTE

Identificació de la sessió

Núm. 3

Data: 10 de juny de 2025

Caràcter: ordinari

Horari: de 18.00 h a 20.00 h

Lloc: Saló de Plens

Assistents

Regidora-presidenta del Districte

Ima. Sra. Jessica González Herrera

Regidora del Districte

Ima. Sra. Raquel Gil Eiroá

Consellers i conselleres membres de la Mesa

Sra. Nuria Pey de la Iglesia (GMPSC)

Sr. Albert Deusedes Perelló (GMPSC)

Sra. Maria Conesa Gallego (GMPSC)

Sr. Albert Aixalà Blanch (GMPSC)

Sr. Eudósio Gutiérrez García (GMPSC)

Gerenta del Districte

Sra. Àfrica Cardona Gilbert

Secretari de la Mesa

Sr. Juan Carlos Parejo Perogil

Consellers i conselleres del Districte

Sra. Ana María Trapero Salvador (GMBenC)

Sr. Ancor Mesa Méndez (GMBenC)

Sr. Josep Joaquim Pérez Calvo (GMERC)

Sr. José Antonio Calleja Clavero (GMPP)

Sr. Miguel Martínez Velasco (GMPP)

Desenvolupament de la sessió

La **presidenta** recorda que, tal com es va informar en la convocatòria de la sessió, l'Audiència s'enregistra i s'emet en directe pel canal de YouTube de l'Ajuntament, i que la gravació estarà disponible al web del Districte. Adverteix que si hi ha algú que tingui voluntat de privacitat i no vol ser enregistrat, ho ha de comunicar expressament, per tenir-ho en compte durant la sessió.

1. Aprovació de l'acta de la sessió anterior

La **presidenta** informa que no ha arribat cap mena de comentari sobre l'acta de la sessió anterior, que va ser el 29 d'abril de 2025, de manera que es pot aprovar.

2. Torn obert de paraules

La **presidenta** dona la benvinguda als veïns i veïnes, a la regidora, a l'Equip de Govern i als tècnics que els ajuden en aquesta sessió, als consellers i conselleres, i constata que aquest és l'òrgan de participació per excel·lència del Districte. Espera que l'Audiència es pugui desenvolupar sense incidents i amb les respostes corresponents.

Dona la paraula, en primer lloc, a la senyora Puig.

La senyora **Verònica Puig Tost**, en nom de Serveis el Bruc de la Vela SL, es presenta com a propietària de la Bodegueta de Cal Pep, un celler del carrer Canalejas 12, i expressa un problema que tenen amb l'adequació de la llicència d'activitat, per l'antiguitat del local. Volen ampliar l'activitat, cuinant com s'ha fet tota la vida en aquell celler, però troben que la normativa obliga a insonoritzar els locals, perquè el celler és del 1927 i insonoritzar-lo faria malbé el local. Exposa que sí que seria viable adequar la sortida de fums, però demana que es faci un estudi individualitzat en casos com el seu, quan la normativa entra en conflicte amb la peculiaritat del local.

Reporta que es van fer càrrec del local l'abril del 2023, que les persones que hi havia abans cuinaven i no tenien cap problema i que, quan ells se'n van fer càrrec i van continuar fent el que feien els anteriors, van rebre denúncies veïnals, van descobrir que no tenien aquest permís i han hagut de deixar-ho córrer i limitar-se a la cuina freda. Fa entendre que això els complica la viabilitat del negoci. Considera que un local com aquest, que sempre ha fet aquesta mena de negoci, hauria de poder continuar fent-lo i que la normativa hauria de flexibilitzar-se una mica i adequar-se a aquests locals.

Són conscients que, des que tenen el local, el carrer s'ha revitalitzat molt, perquè era un carrer que estava molt abandonat i hi havia molts negocis que havien tancat. Està convençuda que el fet que estiguin ells en actiu ha tornat a donar vida al lloc i que molts dels veïns estan contents que hi siguin. Assegura que no tenen cap més problema amb els veïns i que el fet que un celler tan antic torni a posar-se en marxa, amb tot de persones que volen la seva continuïtat, és una cosa positiva.

Respecte als problemes que van tenir amb un veí en concret –afirma que és només una persona–, afirma que els van dictar una sèrie de mesures, i multes, i que van demanar el 7 de juny del 2024 com estaven aquests expedients, perquè no havien sabut res més de com havien quedat: van deixar de cuinar i van fer tota una sèrie de coses, però no se'ls ha contestat de l'Ajuntament i ja fa més d'un any. Exposa que estan preocupats, perquè entenen que haurien d'haver rebut alguna resposta.

La **presidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Munné.

El senyor **Ramon Munné i Esteban** es presenta com a soci de la Unió Esportiva Sants, recorda que l'any passat ja va venir a preguntar com estaven les obres de Magòria i que al desembre es va dir que s'iniciava la transformació i s'informava de quan es faria el concurs. Ha vingut per

preguntar com està això, perquè afirma que deien que abans de l'estiu hi hauria el concurs i que llavors es faria el projecte abans de finals del 2026. Vol saber si el concurs ja s'ha fet, o com està, i quins són els passos següents. Considera que un any i mig és molt de temps per al projecte, que té experiència en gestió de projectes i creu que es podria guanyar molt de temps. Demana, doncs, informació sobre el tema i proposa fer el màxim possible per guanyar temps en la fase de definició del projecte.

La **presidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Gutiérrez.

El senyor **Alfonso Gutiérrez Portugal** diu que el seu problema és l'incivisme que hi ha a Barcelona. Exposa que de vegades va a treballar i que, entre els patinets i les bicicletes, no sap per on caminar, però que aquest no és el problema més greu, perquè el més greu és que ha formulat totes aquestes queixes al Telèfon del Civisme i se li ha contestat amb evasives i excuses. Lamenta que no se li hagi aportat una resposta raonada, coherent i lògica. Afegeix que ha parlat amb alguna persona de la Mesa i que aquesta persona li va resumir la qüestió amb la paraula «traçabilitat». Explica que quan es planteja un problema a la Guàrdia Urbana, tenen les mans lligades i diuen que no poden fer-hi res, que tenen poc personal i que hi ha dues o tres parelles per districte. Diu que si parla amb el Telèfon del Civisme, o amb l'Alcaldia, els mecanismes de correcció no funcionen, o funcionen de manera deficitària.

Sap que hi ha molts problemes a Barcelona i confessa que cada vegada li agrada menys viure-hi. Detalla que viu al Paral·lel i que es troba gairebé com un estrany dins la ciutat, com si no fos la seva ciutat, que va conèixer els anys vuitanta. Voldria que alguna cosa d'aquells anys tan feliços continués ara, però veu que és una ciutat per a «guiris» i per a gent estrangera. Assegura que no se sent representat, ni com a ciutadà ni com a contribuent. Però insisteix que el problema més greu és que s'adreça als mecanismes de correcció i li responen amb excuses. Afirma que ha intentat parlar amb la Regidoria i que la secretària no el deixa, li diuen que la regidora sempre està reunida i no s'hi pot posar. Reitera que ho ha intentat, i no sap si tirar la tovallola. Fa veure que la ciutat és de tots i que hi han de conviure, i pensa que el civisme és una de les coses més importants. No es vol ficar en tots els problemes que hi ha –terrasses, gossos, obres–, només vol insistir en els mecanismes de correcció, que funcionin.

La **presidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula a la senyora Giménez.

La senyora **Sonia Giménez Bono** diu que és veïna del carrer Alcolea 98 i que el motiu de la seva intervenció és que als baixos del seu edifici hi han obert una discoteca, ara fa dos anys. Informa que el local havia estat tancat durant vint anys i que l'horari arriba fins a les cinc de la matinada els dies de cada dia i fins a les sis els caps de setmana. Detalla que el carrer és molt estret, d'uns set metres d'ample, i que l'edifici té tres plantes. Lamenta que, tot i les queixes que han formulat, no sols no s'ha solucionat el problema sinó que ara el propietari ha fet un traspàs de la llicència a una tercera persona.

Describeix que són dos locals, dels quals el que estava tancat fins ara és el més gran, de manera que allò és una macrodisco que el dia de la inauguració, fa dues setmanes, va convocar almenys mil persones al carrer. Es queixa que els veïns han de suportar la brutícia, els xiscles, les baralles a la porta, el soroll –que creix, perquè és un carrer molt petit i s'hi produeix l'anomenat «efecte tub»–, i els sembla que aquell no és un espai per a un negoci d'aquestes característiques.

Pregunta de quina manera l'Ajuntament preserva el descans veïnal, si permet l'obertura d'un local d'aquesta mena en un espai com aquell.

La **presidenta** anuncia l'última intervenció d'aquest bloc, de la senyora Padilla.

La senyora **Anangela Padilla Bottini** demana si pot saber quins són els plans o accions de seguretat viària al voltant de l'avinguda de Madrid. Diu que està preocupada perquè en els últims tres mesos ha vist dos accidents, que no sap si van ser lleus o greus, en el mateix punt de l'avinguda, cantonada carrer Lluçà, i també va presenciar l'accident mortal d'una adolescent atropellada, que es va qualificar només com a «greu» perquè no va morir fins al cap de vint-i-quatre hores. Li sembla evident que el control de velocitat no és suficient, perquè molts cotxes i motos van a més velocitat, sense comptar el soroll que produeix l'avinguda. Però creu que el més important és la seguretat dels vianants i dels veïns que viuen allà, que cada vegada que travessen l'avinguda la travessen amb por que alguna cosa els pot passar, com ja ha passat. Insisteix en els dos accidents que ha vist en menys de tres mesos, i sap que no n'ha vist alguns altres. Repeteix que voldria saber quines mesures de seguretat s'han pres, o si s'ha fet alguna cosa des de l'accident mortal de l'any passat, i quin projecte tenen.

La **presidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula a la regidora per respondre a les qüestions plantejades en aquest primer bloc.

La **regidora** respon, en primer lloc, a la senyora Puig dient-li que això que els passa, malauradament, també els passa a altres establiments de la ciutat. Explica que quan es funciona amb una llicència antiga, com en el cas d'espais com el seu o d'altres cellers que van començar amb una llicència d'aquell moment, mentre l'activitat continua, la llicència és la mateixa, però quan hi ha un canvi de propietat o s'han de fer canvis en la llicència per adequar-la, la normativa exigeix que es compleixi tot un determinat seguit de mesures, de les quals ella n'ha explicat alguna: control de soroll, de fums, d'aforament, d'accessibilitat –han de tenir permisos de Bombers–, etc. Aclareix que això els passa a ells, però no sols a ells, sinó sempre que hi ha un canvi, perquè s'han d'adequar a les normatives del moment actual i no a les del moment en què es va obrir l'establiment, que els requisits eren uns altres.

Constata que aquí hi ha poc marge, perquè la normativa obliga a actuar així. Entén les dificultats que exposa, els marges que hi ha són molt petits, sempre que impliquin incompliments. Defensa que el que fan és mirar amb el personal de Llicències i amb el d'Urbanisme, i els diversos plans d'usos, si hi ha alguna possibilitat jurídica de flexibilitzar-ho en el cas d'establiments emblemàtics com el que ella representa. Detalla que estan en aquesta fase d'anàlisi, perquè, com deia, no és una cosa que només els passi a ells, o que només passi a la Bordeta o a Sants, sinó que allà on hi ha edificis més antics i locals que exerceixen l'activitat amb llicències antigues, en el moment en què es produeixen aquestes situacions d'adaptació, la normativa que s'hi ha d'aplicar és l'actual.

Lamenta no poder donar-li ara una explicació fora d'aquesta. Sí que promet examinar amb els equips de Llicències del Districte el cas concret, per veure si poden trobar alguna solució que combini el que demana la normativa i les adaptacions que s'han de fer, perquè siguin tan poc traumàtiques com sigui possible. Afirmar que treballen amb aquesta lògica, perquè, insisteix, no sols els passa a ells. Continua dient que a tothom li agrada parlar dels locals emblemàtics i amb caràcter i que es troben que, en el moment de les adaptacions, hi ha aquest marc legal. Considera que han d'intentar trobar, que de moment no el tenen, el punt intermedi entre garantir la seguretat de les persones que hi treballen i que hi van, i preservar l'activitat d'aquell establiment. S'ofereix, ja que tenen les seves dades, a fer una reunió específica amb els equips tècnics i mirar com poden, primer, tenir una resposta –que això creu que és imperdonable, que no tinguin resposta–, i després veure amb la gent de Llicències quines possibilitats hi ha i com es pot fer l'adaptació que proposen.

Al senyor Munné –de qui sap que té una filla a la Unió Esportiva Sants– li confirma que el concurs d'idees ja està en marxa, que és un concurs en què els arquitectes presenten projectes i que, pel volum, es fa a dues voltes. Precisa que aquest 25 de juny està convocada la Taula d'Esports per explicar els calendaris i altres elements, i suggereix al senyor Munné que, si té propostes concretes, serà l'espai on les podrà compartir. Justifica que l'Administració fa moltes obres d'aquesta mena i té uns procediments bastant estandarditzats, que s'intenta que siguin ràpids, però que són garantistes i que per això són més lents, de vegades, del que voldrien i del que podria fer una entitat privada. Detalla que ells han de licitar cadascun dels passos i, per tant, han d'esperar que hi hagi una resposta, que no hi hagi impugnacions, que passin els terminis correctes, i per això s'allarguen els terminis més del que els agradaria.

Però insisteix que la part de concurs ja està en marxa i s'ha licitat; només estan a l'espera de veure quines són les escollides de les propostes que s'han presentat. I repeteix que aquest 25 de juny hi ha la reunió amb la Taula d'esports, en la qual hi ha la UES –i el senyor Munné hi pot anar també com a observador–, i que allà explicaran com va el calendari –el «minut i resultat», ha fet broma–, quin ha estat el resultat del concurs... Pensa que el concurs ja s'ha acabat. Cedeix la paraula al conseller Deusedes.

El conseller **Albert Deusedes** diu que el concurs ja es va fer públic el 4 de juny i que ja hi ha una UTE d'empreses guanyadora del concurs d'idees. Avança que això és el que explicaran el dia 25 en el Consell d'Esports del Districte. Recorda al senyor Munné, com a pare de la Unió Esportiva de Sants, que la UES forma part d'aquest consell, de manera que l'entitat de la qual forma part ja n'està informada.

La **regidora** s'adreça al senyor Gutiérrez i li reconeix que el tema de l'incivisme és un clàssic en totes les trobades veïnals, malauradament. Explica que quan conviuen moltes persones en un espai potser no petit, però reduït, es produeix aquest conflicte i sorgeixen les qüestions d'incivisme. Recorda el que sempre han repetit: que és veritat que són una minoria incívica, però que saben que aquesta minoria causa moltes molèsties en molts àmbits.

Sobre els patinets i les bicicletes, exposa que s'ha aprovat una modificació de l'Ordenança de seguretat viària precisament per deixar molt clar per on poden anar i per on no, perquè diu que l'anterior estava feta abans de l'aparició dels patinets i altres vehicles de mobilitat personal: s'ha adaptat, s'ha exigit l'obligatorietat del casc, s'ha establert un règim sancionador en el cas que no es compleixi, s'han fet campanyes informatives i s'ha procedit, després d'uns dies de gràcia i d'adaptació, a multar les persones i a sancionar-les en situacions en què abans no es feia, tant perquè circulen per on no toca com perquè no circulen amb la cura que correspon.

Pel que fa al record de la ciutat dels anys vuitanta, li ha de dir que, quan es pensa en el passat, sempre hi ha un factor subjectiu de la memòria sobre el moment i la ciutat on cadascú va viure. Fa avinent que les ciutats, totes, no paren, es mouen i no són les que recorda cadascú: ni la dels anys vuitanta d'ell ni la dels anys noranta d'ella, ni segurament la dels altres anys que puguin rememorar tots dos. Li sembla clar que les ciutats evolucionen, que les persones evolucionen, i reflexiona que fer les coses més bé que els anys vuitanta –que pensa que era una ciutat més grisa, més fosca, amb més contaminació, amb menys espais– ja implicaria entrar en el camp de l'opinió, que li sembla molt respectable tant la d'ell com la dels altres.

Respecte als mecanismes de correcció, aclareix que el fet que a ell no li contestin el que vol sentir, no vol dir que no funcionin. Creu que si el senyor Gutiérrez es queixa i se li respon –i constata que n'ha presentat moltes, de queixes–, seria molt agosarat per part d'ella jutjar les

queixes i les respostes. Si ell opina que no li han donat resposta o que la resposta no és la que s'esperava, ella ha de dir que de respostes n'hi ha hagut, perquè li han anat contestant.

Sobre la Regidoria, constata que avui mateix estan parlant, i assegura que en aquesta sala hi ha gent que es posa en contacte amb ella per vies diverses. Creu que hi ha molts espais de participació i que a ella és fàcil trobar-la. Reconeix, això sí, que les reunions ocupen bona part de la seva jornada. Està convençuda, a més, que els mecanismes de correcció, si li permet el matís, no sempre han de ser que la Regidoria o l'Alcaldia posin en marxa alguna cosa. Creu que els mecanismes de correcció que té l'Ajuntament funcionen a banda de la part política, perquè hi ha canals, itineraris i protocols establerts per a les respostes quan hi ha un incompliment, una queixa. Afirmar que no són els polítics els que responen, o les persones que tenen aquesta responsabilitat, és el sistema que hi dona resposta, per exemple, en espais com aquest, on ell pot dir la seva i es miren les peticions.

Sap que no es refereix només a aquesta Mesa, que les queixes venen de mandats anteriors, fins i tot. I defensa que les respostes es donen, tot i que potser podrien ser millors. Admet que tal vegada no són les que ell esperava, i s'ofereix a examinar després si en algun cas concret –demana que sigui algun cas concret– no ha funcionat el mecanisme, per revisar-lo. Però raona que davant una afirmació genèrica ella ha de fer una resposta genèrica, perquè no coneix tot això en què ell diu que no li han donat una resposta correcta.

A la senyora Giménez li recorda que ja van parlar per la ràdio, quan ella els va avisar d'allò d'Alcolea. Informa que des d'aleshores han passat nota també als equips de Llicències, perquè fessin les revisions corresponents, i a la Guàrdia Urbana, que n'ha fet el seguiment tant de l'obertura com posteriorment. Ofereix que la gerenta li pot explicar amb més exactitud què s'ha fet, perquè en aquest cas no hi ha hagut un canvi de llicència, sinó que el titular continua sent el mateix.

La **gerenta** afirma que no tenen cap comunicació respecte d'això. Informa que es va demanar de fer obres en el mateix local, però amb dos accessos. Concedeix que potser en el passat no s'emprava tot el local, però assegura que no hi ha hagut canvi de nom, que a més no es podria fer per una raó tècnica. El que els consta és que obre els caps de setmana, però admet que alguna vegada que l'equip tècnic hi ha fet una inspecció ho ha trobat obert en dies de cada dia. Insisteix que ara obren només el cap de setmana, tot i que la llicència és també per als altres dies. Promet que la regidora, l'equip tècnic i la Guàrdia Urbana estaran pendents que desenvolupin correctament la seva activitat. Entenen que hi ha llocs en els quals la convivència és complicada, i certifica que sempre que hi ha aquestes tensions parlen amb els propietaris de l'activitat en qüestió. Però rebla que no hi ha hagut canvi de titular, que és qui va demanar fer les obres de condicionament per poder habilitar els dos accessos que ja tenia anteriorment.

La **regidora** aclareix que això és important, perquè quan és la mateixa persona la llicència està en vigor i té permís per fer aquella activitat, tant si ens agrada com si no. Sí que concedeix que han d'estar-hi a sobre perquè siguin molt curosos en la manera de fer-la, i promet que això és el que fan ara. Però raona que no poden prohibir que es faci una activitat per a la qual hi ha una llicència en vigor, si es compleixen les condicions que la llicència estableix, que és el que ara examinen amb tots els seus equips: no sols la formalitat, sinó les hores de tancament, els aforaments, etc.

Explica que, tant en aquest cas com en altres en què hi ha molèsties, parlen amb els propietaris o amb qui exerceix l'activitat per demanar-los una corresponsabilitat també amb el que passa fora del seu local. Li sembla clar que si tens un local que provoca externalitats, has de ser

responsable de com se solucionen aquestes externalitats. Assegura que en continuaran parlant, perquè sap que és un tema... Diu que quan la senyora Giménez va posar l'assumpte sobre la taula ja van activar els equips i n'han fet un seguiment. Insisteix que no poden denegar la llicència, perquè està en vigor, però assegura que controlaran el compliment estricte del que permet la llicència i els àmbits legals, per minimitzar les molèsties.

La **gerenta** repeteix que la llicència és la mateixa, no té notícies de canvis. I recorda que la llicència permet fer l'activitat més dies de la setmana dels que fan. De fet, diu que no havien pogut fer la inspecció perquè hi anaven entre setmana. Insisteix que finalment han sabut que només obrien els caps de setmana.

La **regidora** aclareix que també tenen inspeccions per als caps de setmana, de manera que hi aniran.

Sobre el que deia la senyora Padilla de l'avinguda de Madrid, admet que aquest tema és més aviat competència de la Guàrdia Urbana i que, per tant, no es controla des del Districte, més encara sent l'avinguda de Madrid una via principal, el seguiment de les quals es fa des dels organismes centrals. Assevera que sí que poden mirar quines accions s'han fet, perquè els consta que quan hi ha un accident, de la mena que sigui, hi ha un atestat, una investigació del que ha passat i de les causes i, si és per alguna raó que té a veure amb senyalització no correcta o amb algun problema d'aquell espai, se soluciona. Entenen que en aquell cas també es va fer així, en la mort d'aquella noia, i s'ofereixen a fer la consulta a la Guàrdia Urbana i respondre amb el que els diguin.

Reitera el que ha dit abans de la revisió de l'Ordenança viària, per intentar millorar coses, però no pot saber ara si s'ha augmentat la vigilància en aquest punt, perquè no té aquesta informació. Repeteix, doncs, que faran la consulta i li comunicaran el que sigui, per telèfon o per correu. Assegura que també prenen nota sobre aquesta preocupació, i que la traslladaran a la GU.

La **presidenta** enceta un altre bloc d'intervencions veïnals i dona la paraula al senyor Jiménez.

El senyor **Julián Jiménez Garrote** es presenta com a veí del carrer Gavà i exposa que s'ha instal·lat a la zona interior de la seva comunitat un gimnàs de vint-i-quatre hores. Es queixa que aquest gimnàs els crea problemes recurrents de sorolls i vibracions, i no troben solució. Diu que han trucat a la Guàrdia Urbana i que els problemes creixen perquè cada vegada té més afluència de gent. Detalla que hi ha una zona habilitada per fer-hi peses, però que com que l'espai ha quedat petit ara fan servir les peses en qualsevol altre lloc del gimnàs. Concreta que l'altre dia a dos quarts d'onze de la nit van començar a sentir un soroll molt potent i venia d'una sala habilitada per fer-hi activitats dirigides, que té un terra simplement de fusta, sense cap aïllament, la qual cosa provoca uns sorolls espectaculars.

Explica que l'únic que se'ls va acudir va ser anar al gimnàs, per avisar-los d'aquesta incidència, atès que ja abans havien comentat als responsables que sentien com els sorolls s'incrementaven dia a dia perquè la gent no respectava les zones preparades per a aquesta activitat. Diu que es va endur una sorpresa, perquè no hi havia cap responsable. Es queixa, doncs, que, sent un gimnàs de vint-i-quatre hores, només hi hagi personal responsable en determinades hores. Reporta que es va adreçar a les persones que feien aquella activitat per fer-los veure el soroll insuportable que provocaven, i que va ser desagradable l'intercanvi de paraules que van tenir, però que al final van abandonar la zona.

Ara bé, es pregunta, davant l'increment del problema, si aquesta activitat té la llicència activa, perquè els consta que l'estaven tramitant. Els preocupa, perquè veuen que la cosa va cada vegada a més. Declara també, en nom dels veïns –diu que representa tres comunitats–, que una activitat com un gimnàs durant vint-i-quatre hores, amb problemes de soroll i impactes, en una àrea residencial, és impossible de controlar, i més en aquest cas, que és una activitat en què hi ha un buit de responsables.

Explica que si parlen amb ells els diuen que prendran tal mesura, però el que veuen és que el problema va a més i que s'incrementen les molèsties, sobretot en els pisos que estan en la planta baixa, que són sis famílies –dos per cada bloc–, algunes amb nens que es desperten a mitjanit esverats pels sorolls. Ell mateix constata que a les set del matí pot comptar els cops que fan les màquines i les seves sèries, i que els ho expliquen, diuen que hi faran alguna cosa, i ja fa un any que els van al darrere. Recorda que fa un any i mig els veïns ja van enviar una carta a l'Ajuntament, quan feien les obres, amb unes observacions que els havien traslladat algunes associacions, sobre el problema que els podrien ocasionar. Van confiar que ho farien tot d'una manera acurada. Ha portat tot l'expedient, amb la carta que els van enviar llavors, en la qual indicaven que no estaven en desacord amb l'activitat, perquè ocuparia un local buit, però que han descobert que era una activitat de vint-i-quatre hores sense control.

Demanen, doncs, si s'hi pot fer alguna cosa: o escurçar el temps o bé, si l'activitat no fos compatible, tancar-la. Suplica la intervenció del Districte, si hi poden fer alguna cosa, insistint sobretot en el fet que hi ha altres comunitats a Barcelona que tenen aquest mateix problema. Consideren que no és compatible tenir aquesta activitat que causa cops i vibracions en un lloc on la gent viu, perquè és impossible que això es pugui controlar, que és el que els passa ara a ells, que el problema va a més i ja no saben què més poden fer.

La **presidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Layola.

El senyor **Jaume Layola Puig** exposa que el mes de març i el mes de maig els va escriure i no ha rebut cap resposta. No qüestiona les raons, però constata que estan com estaven. Fa referència a un tema que considera molt reiteratiu, crònic, de la plaça d'Osca. Com que ho va escriure fa algun temps, prefereix llegir-ho:

«El divendres i dissabte truquem a Urgències per soroll a altes hores de la matinada. Com que és un tema reiteratiu, ens suggereixen que hauríem de tractar-lo amb el Districte. Reiteradament, hem demanat que es posessin mitjans en les condicions que es donen a la plaça d'Osca, sobretot el divendres i dissabte. S'hi formen "botellons", més davant del bar Passadís, amb la concurrència a vegades de més de cinquanta clients. Les convocatòries comencen a les vint hores i acaben a la matinada; poden ser les tres de la matinada quan tanca el bar. Alguns dels concurrents s'asseuen a terra, mengen i beuen, i treuen l'ampolla, o els serveixen la beguda directament del bar, subministrada pel bar. El més greu per als veïns és la cridòria que emeten quan canten i riuen, alguns acompanyats dels seus gossets, que els dona per bordar. Diu que hi ha casos de vandalisme: trenquen vidres dels portals, que han canviat tantes vegades que ara hi han posat cartons. Aquests episodis s'han establert cada setmana. La convocatòria en plena..., ara, o bé serà mudar-se de casa o portar als jutjats tantes infraccions que minven la salut dels que ho hem d'aguantar.»

Explica també que la plaça d'Osca, amb el temps, s'ha transformat. Recorda que quan en van parlar amb la regidora Moraleda eren cinc terrasses, i que ara n'hi ha tretze. Però afirma que el problema no és que siguin tretze, sinó el soroll que emet la gent que hi va, perquè si hi havia quatre taules i quatre cadires, les cadires s'han multiplicat i n'hi pot haver dotze en cada taula, i

això vol dir molt xivarri. Es queixa que els veïns han de tenir-ho tot tancat, amb la calor que fa. Pensa que no és qüestió de resoldre-ho amb aire condicionat, sinó de posar-hi algun mitjà, com el que preveu l'article 31 de la Llei de les terrasses, sobre l'emissió de soroll i altres causes. Creu que s'hi hauria d'aplicar algun mitjà, sobretot en aquests bars que tenen la clientela fora.

Aclareix que la concurrència no els molesta, sinó el soroll. Exposava que la seva senyora ha tingut un problema de salut –trasplantament de vàlvules– i que quan volen entrar a casa potser hi ha trenta persones al portal, però això no els molesta, sinó el soroll a les deu, a les dotze, a les tres de la matinada. Repeteix que el trauma que tenen és que ho han de tenir tot tancat. No veu quina sortida pot tenir això, tret que hi hagués uns vigilants allà que els diguessin que no poden beure al carrer. Entén que això podria ser una solució transitòria, després de tants anys.

La **presidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Colom.

El senyor **Jaume Colom Gabarró** es presenta com a veí de la plaça de Sants, del carrer de Sants 109, al costat de la placeta Ramon Torres Casanova, i ve en representació de tots els veïns de la finca, perquè pateixen no sols l'ús, sinó un mal ús i un abús d'aquesta placeta. Recorda que ja van venir l'any passat i van explicar que hi havia massa activitats, una sobreutilització de l'espai aquell de la rambla, on hi ha la font. Entenen que s'hi faci la Festa Major, perquè toca, però assegura que tota mena d'esdeveniments, castells, etc. es fan allà, i pensen que potser seria hora que es repartissin una mica, perquè hi ha altres espais a Sants. Constata que no s'ha tingut en compte la queixa i que aquest any es torna a repetir el mateix.

Afegeix que la gota que va fer vessar el got va ser aquesta última setmana no l'altra, que van fer la cursa dels maners. No té res a objectar sobre la cursa en si, sinó sobre tota la parafernàlia que va comportar, de sorolls, d'ocupació de la via, dels altaveus que feien vibrar tota la casa, també a altres veïns. Explica que va agafar el programa de control del soroll i, dins de casa, amb els vidres tancats –doble vidre aïllant–, estaven a 90 i 95 decibels, cosa que vol dir que allò petava. Diu que a més era fora d'hores, perquè tot plegat va començar a les sis, quan van començar a portar els aparells i a fer proves, i va durar fins a les tres de la tarda. Considera que si no s'hi posa una mica d'ordre...

Reconeix que aquest any d'activitats no n'hi ha hagut, però que l'any passat ja es van queixar perquè amb les calçotades, les arrossades i la resta, tot el fum els anava cap a la finca. Fa avinent que hi ha gent que està malament dels pulmons i que no és bo fer brases al mig de la ciutat i que el fum arribi a les cases. Creu que s'hauria de tenir una mica de control amb les distàncies respecte als habitatges. Repeteix que aquest any no li consta que hagin fet res i que en aquest punt s'han moderat, però continua pensant que hi ha una sobreutilització de l'espai per a massa activitats.

Continua dient que hi ha una altra cosa que pateixen en aquesta placeta, que qualifica «dels horrors», que és que acaben allà dos o tres carrils bici que directament entren a la plaça, i sobretot el que baixa de Joan Güell, que té una rampeta i que també va a parar en aquell punt, tant bicicletes com patinets. Fa referència a la seva mare, que té vuitanta-vuit anys i que, quan surt de casa, si es queixa, li diuen: «¡Si estás mal, no salgas, vieja!», tal com va explicar ella mateixa l'última vegada. Pensa que l'única solució d'aquella placeta és que sigui per a ús exclusiu de vianants. Recorda que la normativa mana que les bicicletes i els patinets no poden anar per les voreres; per ell, allò és una vorera, i el que segueix, que és la rambla de Sants, o el Calaix, o com en vulguem dir, és un parc per a vianants, no perquè la gent faci drecera per anar a l'Hospitalet. Lamenta que tothora hi ha gent amunt i avall per la rambla aquella, que han fet seva. Suposa que ho han de patir i què hi farem.

Només vol comentar una cosa més: que la regidora ha dit que s'obligava a portar casc, però ell considera que els patinets no són un problema de casc, sinó d'ITV –perquè assegura que veu patinets que passen a vuitanta o noranta km/h i ningú els diu res, tot i que suposa que de tant en tant en deuen enxampar algun–, i sobretot que no van identificats. Concreta que l'altre dia un senyor gairebé el va atropellar, se li va queixar, i l'home s'hi va encarar, va fer marxa enrere, el va intentar atropellar i li va clavar una coça, però que ell va pensar: «I ara, a aquest com el puc denunciar, si no porta matrícula?» Va pensar que segurament no devia tenir ni assegurança. Creu que hi hauria d'haver alguna mena d'identificació, alguna mena d'assegurança i alguna mena d'ITV per a aquestes màquines.

La **presidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula a la senyora De Diego.

La senyora **Nura de Diego Dómine**, en nom de l'AFA de l'Institut Escola Arts, anuncia que vol parlar de la reurbanització de la plaça Joan Corrades, i que l'acompanya la senyora Pérez Solera, de l'Associació de Veïns, per donar-li suport. Reporta que es van presentar als pressupostos participatius, tal com els van indicar, per fer una reurbanització total de la plaça, però malauradament no va ser un dels pressupostos prioritzats. Demanen, però, que es reformi aquesta plaça integralment, perquè és una reivindicació de fa temps i perquè amb l'obertura de l'institut escola hi ha cinc-cents infants que hi circulen.

Evoca la conversa que van tenir fa poc amb la regidora a través de la ràdio, en què aquesta els va dir que ho tenien present. Sol·liciten que s'intenti incloure dins d'aquests pressupostos, fent avinent que queden dos anys de mandat. Rememora que fa poc, en la intervenció del PSC de mig mandat, la regidora també va dir que ho tenien present. Els agradaria un compromís ferm per a aquesta plaça. Diu que li van demanar una reunió i que ella hi va accedir, però que han enviat un parell de correus i no se'ls han respost.

Per altra banda, demanen que, abans de la reorganització completa que s'ha de fer de la plaça, s'arreglin alguns aspectes concrets, que si fan la reunió els explicaran, però que en pot fer ara cinc cèntims. Creuen que hi ha coses que són perilloses, com un carril bici just al costat d'on solen estar els nens, perquè és molt fàcil que baixin al carril bici i tinguin un accident. També creu que cal ampliar l'aparcament de bicicletes i assenyalar més bé que allò és zona escolar, perquè els senyals actuals gairebé no es veuen i els cotxes van a molta velocitat. Pensen que són coses que es poden resoldre sense arribar a la gran reforma, com ara que hi ha poca ombra per combatre la calor que fa. Creu que aquestes qüestions es poden resoldre de seguida, sense esperar gaire.

Per altra banda, remarquen que aniria bé crear una comissió de seguiment per a aquesta reforma de la plaça, que estigui integrada per l'AFA, l'Associació de Veïns, el Districte i el Consorci, perquè així podrien anar avançant.

La senyora **Concepció Pérez Solera**, en nom de l'Associació de Veïns d'Hostafrancs, intervé per dir que s'hauria de repintar i refer els passos zebra, que estan despintats.

La **presidenta** dona la paraula a la mateixa senyora Pérez, per finalitzar el bloc.

La senyora **Concepció Pérez Solera** assenyala, en primer lloc, un tema que no havia escrit en la petició d'intervenció, que és que caldria posar ordre a la qüestió dels patinets, bicicletes, sorolls, locals, neteja, en resum, incivisme. Ho demana per favor i recorda que en cada Audiència Pública, des de fa molts anys, surt el mateix tema.

Agraeix les respostes que ha rebut de l'Audiència anterior i vol fer-hi algun comentari. Diu que les voreres del carrer Vilardell han estat rehabilitades, però que hi ha llocs –i demana disculpes per la seva mania– en què les vorades no estan ben fetes i que saltaran les tapes de ferro. Afegeix que a la banda mar d'aquest trosset de Vilardell la vorera és molt estreta.

Exposa que li han contestat que no hi ha prou arbres i que ni a Béjar, ni a Torre d'en Damians ni al tram de Diputació que falta s'hi poden posar arbres aquest any. Suplica que mirin si es pot avançar una mica l'assumpte, perquè els carrers Béjar i Torre d'en Damians ja fa més de deu anys que estan en la situació actual. Suggereix, si no es poden posar els vint-i-tres arbres que falten, que en posin deu, i si no se'n poden posar quatre, se'n posen tres. Ho demana per favor. Comenta que li diuen que el carrer Muntadas sí que es farà el 2026 i ho celebra, perquè qualifica aquella vorera d'infame.

Esmenta un problema que considera etern, que és que a la plaça Celestina Vigneaux hi ha un racó, propietat de l'Ajuntament, que s'ha de netejar. Creu que la neteja s'ha de fer arrencant el que hi ha, que són herbotes, desinfectant i desratitzant. Avança que ja ho detallarà més.

L'últim punt que vol tocar és el parc de l'Espanya Industrial, que comparteixen els barris de Sants i Hostafrancs, i tot Barcelona. Assegura que té fotografies de gent que entra al llac –homes, dones, gossos– i allò és un guirigall. En té unes quantes fotos, que ha portat, en blanc i negre, fetes en dies diferents per persones diferents. Ofereix que, si les volen veure més bé, els les poden ensenyar. Diu que ja fa quinze dies que van fent fotos. Els proposen una cosa que han vist en alguns parcs de Barcelona, que és posar unes reixetes al voltant del llac, de manera que ja no hi poden saltar els gossos. És conscient que això val diners, però raona que tot el que gastin ara per cuidar-ho s'ho estalviaran, que cal pensar en el futur. Posa com a exemple les vorades de les escales que els va dir, que encara estan per fer, i no és res, simplement la brigada que hi passi i ho faci. Avisa que just avui ha vist com una de les rajoles s'havia separat més. Recorda que cal col·locar també els aparells de gimnàstica per a gent gran.

I fa demanda de vigilància, vigilància i vigilància. Insisteix que hi ha d'haver vigilants.

Respecte als desordres que pateixen els veïns, de soroll, d'incivisme, d'atropellaments i fugides, creu que tot això minvaria amb l'increment de policia i Guàrdia Urbana i amb canvis d'estratègia, perquè suggereix, per exemple, que si anessin a peu veurien més coses.

La **presidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula a la regidora per respondre aquest bloc.

La **regidora** reconeix que la senyora Pérez és sempre tan exacta que necessitaria un bloc només per a respondre-li a ella. Diu que de seguida ho farà.

Al senyor Jiménez li respon que miraran quina llicència té aquest gimnàs, i quina normativa hi ha, i a partir d'aquí... Com que ell ha dit el número d'expedient, assegura que examinaran el cas: què diu la llicència, quins requisits tenen, què estan fent, i promet que es posaran en contacte amb els responsables de l'espai, estiguin allà o no, perquè a l'expedient hi ha d'haver la manera de contactar-hi. No sap si la solució pot ser alguna mena d'aïllament acústic que no s'hagi fet, o si no es compleixen els aforaments, etc. Promet que els diran alguna cosa de seguida que ho sàpiguen.

Al senyor Layola, sobre la plaça d'Osca, li diu que és un dels espais de la ciutat on s'han posat limitacions –com ell sap prou bé, perquè ha participat en el procés–: l'horari de les terrasses és inferior a la de la resta de la ciutat, i s'ha canviat la ubicació de les terrasses per intentar minimitzar els efectes. Si el senyor Layola parlava que en el temps de la regidora Moraleda hi havia un

nombre de bars, i que ara han augmentat, ella també pot dir que tenen peticions de bars nous oberts a posteriori que no tenen terrassa, que demanen tenir-ne i no se'ls dona permís. Admet que és un indret, com passa amb moltes places, on hi ha alguns conflictes.

Li dona la raó –i considera que ho han d'examinar– que cal veure si les mesures que es prenen donen fruit o no. Parlaran amb els responsables d'aquests comerços, tal com deia abans quan parlava del carrer Alcolea 98, que al final hi ha una qüestió de corresponsabilitat, no sols dins dels espais, sinó també pel que fa a les externalitats, de la gent que es queda al lloc després del tancament. Miraran què poden fer.

De cara a l'estiu, promet que reforçaran el que els demana, que creu que té tot el sentit, de la presència dels equips de mediació, i recordaran més a la gent dels comerços –de restauració, en aquest cas– el marc normatiu, la corresponsabilitat que els pertoca, i que faran també aquesta campanya preventiva per a unes actituds més cíviques. Assegura que estaran en contacte, amb ell i amb altres veïns que han manifestat el mateix, i amb les persones que regeixen els comerços d'allà –que el mateix senyor Layoya mateix ha explicat en alguna altra sessió, i a la ràdio, que n'hi ha que són molt correctes i fan les coses com toca, i altres que no tant–. Pensa, doncs, que entre tots han de veure com milloren aquell espai.

Insisteix, però, que és un dels espais –i vol que això quedi molt clar– on ja hi ha unes limitacions que no existeixen en altres indrets. I remarca que la col·locació mateixa de les taules està pensada –admet que cal veure encara si funciona o no– de manera diferent de la resta de places per intentar minimitzar aquest soroll per als veïns i veïnes que viuen allà. De cara a l'estiu i l'augment d'activitats, repeteix que redoblaran els esforços tant per parlar amb els restauradors com amb les figures de mediació nocturna, per parlar amb els usuaris i recordar-los que han de complir una normativa, de manera que quan ja no es pot vendre a la terrassa, s'ha de continuar a l'interior, i sempre dins d'un horari que respecti al màxim el descans veïnal.

Al senyor Colom li diu que ha fet afirmacions que considera positives, tot i que altres coses que dirà potser ja no li agradarà sentir-les. Si diu que «tot es fa allà», li ben assegura que ella, que ha de signar tots els permisos d'utilització de l'espai públic, li pot garantir que tot el que passa a Sants-Montjuïc no passa en aquella plaça. Admet que s'hi fan moltes coses, però relata que en aquest Districte s'hi fan moltíssimes activitats, i que els espais que hi ha per fer aquestes activitats són limitats, encara que es facin servir tots i n'hi hagi a tot arreu: als jardins de Can Mantega, a l'Espanya Industrial, al Meeting Point de Creu Coberta, a les diverses places, a Can Climent. I confirma que si tothom té la sensació que es fan moltes coses en el seu àmbit és perquè aquesta és una de les riqueses d'aquest Districte, que hi ha moltes entitats que fan moltes activitats.

La **regidora** explica que miren pel conjunt dels ciutadans i no per uns o altres en concret, i que per això intenten donar respostes que abastin el màxim de possibilitats.

Continua exposant que en aquest barri hi ha calçotades –i diu que el mateix senyor Colom reconeixia que aquest any no les han tingudes allà, de manera que la seva queixa es devia referir a anys anteriors–, que se'ls intenta buscar l'espai, però que són les entitats veïnals del barri les que les promouen, no les promou el Districte. Repeteix que qui fa les calçotades, les paelles, les botifarrades són les entitats del Districte –de veïns, de cultura popular, esportiva, les que siguin–, i que n'hi ha moltes i en molts llocs del Districte.

Respecte als carrils bici i els patinets, accedeix que en el fet de tenir ITV, matriculació o assegurança hi podrien estar d'acord, però justifica que no és competència municipal, sinó estatal. Exposada que el que han fet, dins del seu marc competencial, ha estat endurir l'Ordenança

amb els elements que hi poden incloure i, en les altres qüestions, fer recomanacions. Assegura que ja va explicar, a l'últim Consell de Barri de Sants, que sí que han examinat quina era la normativa respecte a la utilització del doble espai de la Rambla amb bicicletes, patinets o altres, i que els equips de Mobilitat van veure que hi havia un espai gris, perquè la figura de «rambla» com la d'allà no està contemplada.

És a dir, aclareix, hi ha una regulació molt clara dels carrers i les places, però no d'aquests altres espais, de manera que, conjuntament amb Mobilitat, han decidit que, atès l'ús intensiu i majoritari de persones que van a peu, s'hi prohibirà l'ús de la bicicleta i el patinet –ja es treballa, diu, en la instal·lació dels senyals–, tret dels menors de dotze anys, acompanyats, que vagin amb una bicicleta petita –ja sap que aquest no és el problema que es planteja–. Per tant, confirma que s'habilitaran espais per evitar la circulació de cotxes i patinets, sabent com saben que són espais guanyats per la ciutadania per a caminar, passejar o fer activitats amb seguretat en aquella plaça. En aquest cas concret, doncs, creu que la prohibició té tot el sentit, i avança que, en el moment que estigui la senyalització i tinguin la conformitat de Mobilitat, informaran d'aquesta prohibició i, per tant, en cas que no es compleixi, es podrà sancionar. Tot i que afirma que no tenen la voluntat de sancionar, sinó que la gent ho entengui; per això abans cal que tota la senyalització estigui correctament posada.

A la senyora De Diego li aclareix que les comissions de seguiment s'organitzen quan estan en marxa les obres. Per tant, quan es posi en marxa la reforma integral, promet que hi haurà abans i després una comissió de seguiment. Recorda el que ha dit sempre: que la reforma integral d'aquella plaça va per pressupostos d'inversions, que es planifiquen a principi de mandat, perquè són obres que superen l'any natural, mentre que el que s'aprova en el pressupost de cada any normalment és l'activitat ordinària, el que comença i acaba aquell any. De manera, continua, que una gran obra no s'hi pot fer, perquè requereix concurs d'idees, licitació, etc., i que per això es fan totes al principi.

Confirma, doncs, que no és previst en aquest mandat fer Joan Corrades del tot, i que això no depèn del pressupost que aprovem per a l'any que ve, tret que hi hagués uns ingressos no previstos d'inversions que permetessin refer aquest apartat, que, pel que saben, fins ara això no ha passat. Assegura que si passés, aquest tema és un dels que tenen a la llista, amb altres que en alguns casos van entrar als pressupostos participatius o que eren una altra mena de peticions, que saben que n'hi ha algunes que tenen sentit.

Concedeix que la plaça podria estar millor. Ara, considera afortunat que l'escola tingui al davant una plaça, perquè no totes les escoles en tenen. Sí que creuen, i rememora que els ho va comentar a la ràdio, que hi ha petites intervencions que no requereixen un gran pressupost i que cal veure si es poden ajustar o millorar, mentre no arribin les obres definitives, perquè la utilització de l'espai sigui tan amable com es pugui aconseguir i solucioni alguns dels problemes que ella plantejava.

Promet que faran la reunió, que recuperarà els correus, per veure què ha passat, i que miraran les propostes que feien, per veure com es poden programar amb el pressupost del Districte. Aclareix que vol dir les petites millores de senyalització, de bicicletes, etc., perquè l'espai sigui més amable. Diu que també ha apuntat el que deia la senyora Pérez de repintar els passos zebra. Creu que si tenen aquesta trobada prevista segur que arribaran a tenir totes les peticions i podran veure què pot assumir el pressupost del Districte per fer aquestes millores, com s'ha fet en alguns altres entorns escolars.

Anant ja al que deia la senyora Pérez, distingeix les consideracions que ha fet de... Respecte a la vorada, insisteix que no segueix el dia a dia de la brigada, però que com que no és el primer dia que en parla, tornarà a demanar que hi facin una ullada.

Respecte a la plantació dels arbres, ja sap que semblarà una excusa, però discorre que, com que el Decret de sequera va fer que no pogués plantar ningú, en el moment que s'ha aixecat la restricció no només Barcelona sinó tots els ajuntaments de l'àrea busquen arbres i plantes, i, per tant, els estocs van arribant i es va fent, però no tan ràpid com voldrien. Diu que el fet que no se'n posin dos aquí, tres allà, etc., que podria tenir sentit, és per economies d'escala, perquè quan es desplacen els equips fan tota una zona i no una altra. De tota manera, assegura que miraran si hi ha la possibilitat que, com a mínim en alguns dels espais, s'avanci la petició. Afirmar que el Districte empeny perquè es faci, no només en aquests carrers que la senyora Pérez deia, sinó en altres que han sortit en altres consells de barri on el veïnat demana des de fa molt de temps que se'n plantin. Assevera que se n'han plantat i està segura que la mateixa senyora Pérez, que es mou molt per tot el Districte, deu haver vist que en alguns carrers se n'estan replantant.

Li dona la volta al tema de l'Espanya Industrial que ha dit la senyora Pérez i pensa que la bona notícia és que per fi tenen aigua. Admet que ara hi ha gossos que utilitzen el llac, però que el fet positiu és que s'han aixecat les restriccions i s'ha pogut netejar bé aquest llac, posar-lo en funcionament i fer que les fonts funcionin de nou. Afirmar que algun veí els ha fet partícips de la seva satisfacció. Creu que tots n'hem d'estar contents, perquè s'ha millorat el parc i tindran més frescor. Promet que miraran això dels gossos, de la senyalització.

Pel que fa a la xarxa o la tanca que proposa, creu que tothom demana tanques i considera que no sempre és possible posar tants quilòmetres de tanques. Miraran com se soluciona això en altres àmbits, però prefereixen començar amb senyalització i recordatoris dels usos. Reconeix que a les fotos s'hi veuen animals, i admet que s'ha de recordar a la gent que, malgrat que els sembli innocu, determinats usos poden fer malbé aquella font. Assegura que miraran de millorar-ho.

Diu que pren nota d'allò de Celestina Vigneaux, perquè sap que no és la primera vegada que els ho ha comentat i ella mateixa pensava que ja estava fet. Afirmar que recuperaran l'assumpte i miraran què ha passat amb aquesta neteja.

La **presidenta** anuncia un tercer bloc d'intervencions i dona la paraula al senyor Álvarez.

El senyor **Manuel Álvarez de Lasarte** diu que és veí de la rambla Badal 94-96, una finca de 1.900 m² que en té 776 de construïts i 1.180 que són plaça d'ús públic. Ha vingut, com altres vegades, per sol·licitar informació sobre l'estudi del projecte de manteniment de l'espai privat d'ús públic –els 1.180 m² esmentats–, ofert per Patrimoni Municipal a l'illa singular situada entre els carrers Badal, Andalusia, Riera de Tena i Súrria. Recorda que va ser una proposta oferta el 18 de setembre de 2024, que han transcorregut 265 dies i que continuen esperant que es resolgui el conflicte. Afirmar que no demanen cap mena de compensació als Serveis Jurídics.

Revela que, a més, es construeixen habitatges en aquesta illa, als baixos, que van començar fa quatre anys i ja es van denunciar, i si abans eren 5, després van ser 14 i ara són 42. Suposa que en quatre o cinc anys més es completaran tots els baixos.

La **presidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula a la senyora Ibáñez.

La senyora **Cristina Ibáñez González**, en nom de la Plataforma del Jardí de l'Estació de Magòria, comenta que no sap si els altres també ho estan, però que ells estan una mica sensibilitzats amb el tema, i no paren de llegir –els pot ensenyar el diari–, de veure a la TV, de sentir a la ràdio, qüestions relacionades amb el canvi climàtic, constantment: l'augment de temperatura, les onades de calor –la calor d'avui mateix–, la sequera, la contaminació del mar, l'augment del CO₂, etc. Diu que estan interessats en la quantitat de campanyes, lleis i polítiques europees, espanyoles, catalanes, el Pla Clima, el Pla Ombra, el Pla Refugi Climàtic, el Microclimàtic, i saben que tots són estupends i busquen la relació amb la natura i els espais naturals, verds, per incrementar-los i respectar els que ja existeixen. Li sembla que tot això està molt bé, són conscients que té un cost i una inversió.

Fa avinent que al barri –per si no el coneixen tota la gent que hi ha a la sessió– tenen el Jardí de l'Estació de Magòria, que està situat entre la Bordeta, Hostafrancs i Sants, i que té de tot: un microclima, un macroclima, un refugi climàtic amb ombra natural, amb arbres de més de quaranta anys. Fa un moment, diu, explicaven que calen arbres a tota la ciutat; doncs bé, constata que allà n'hi ha uns quants. Es queixa que el problema és que els volen treure.

Declara que no volen ombres de tendals artificials, perquè en tenen de naturals; que tenen biodiversitat, vegetació autòctona; que amb la calor que patim ara, es pot comprovar com al jardí hi fa entre dos i tres graus menys de temperatura; i que, de moment, tot això ha tingut un cost zero per a l'Ajuntament, que no s'hi ha gastat res.

Vol saber què se'ls escapa. Demana si el consistori no ha de seguir les polítiques, les campanyes, les lleis per conservar aquest espai. Suposa que tindran la resposta quan coneguin en profunditat el projecte escollit.

Aprofita l'avinentesa per demanar, ja que tenien ells una reunió el dia 26 i que també n'hi havia una el dia 25 amb Esports, si seria possible fer-la junts, per conèixer també la versió d'Esports juntament amb la del barri i dels veïns i associacions que estan implicades en aquest projecte.

La **presidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Gómez.

El senyor **Francisco Gómez de la Calle**, en nom de Marea Pensionista Magòria, avança que la seva pregunta va lligada al que s'ha explicat del Jardí de Magòria. Vol saber si han pensat realment el que destruiran amb la seva proposta. Recorda que l'indret es va començar a destruir amb la primera modificació de l'entorn de Magòria, quan van donar una tercera part a la construcció de pisos de luxe, en temps del president Mas a la Generalitat, que era la propietària del terreny.

Describeix la proposta que fan ara, quan el propietari és l'Ajuntament, com la destrucció d'una part molt important per als veïns del barri, que és el Jardí de Magòria. Admet que han recuperat alguna de les instal·lacions que van quedar mig destruïdes, però lamenta que n'afegeixen altres que no són justificables, com ara una planta de neteja que té més caràcter de polígon industrial que no de barri. Afegeix que a més posaran fi a una sèrie d'activitats que dirigeixen els veïns per ells mateixos, com ha dit la senyora Ibáñez. Declara que és l'esforç dels veïns el que construeix el que es fa a Magòria, com ara: uns cursets que es fan el juliol i l'agost per als nens que hi van des de casa amb les pròpies banyeres, més alguna cosa que se'ls ofereix a Magòria, perquè puguin jugar aquests dos mesos dins del jardí; un hort que desapareixerà; uns arbres quasi centenaris que desapareixeran; i, com deia un company en una Audiència anterior, desapareixeran aus que emigren i s'aturen en aquest parc, unes aus que desperten molts veïns del barri i que, alhora, amb el seu silenci estimulen el descans.

A més, ressalta les activitats dels mateixos veïns dins del parc de Magòria: els pensionistes hi fan les assemblees, s'hi fan actes solidaris amb el lemen, amb Palestina, amb qualsevol causa que es vulgui reivindicar de manera lúdica i oberta. Descriu el parc com un espai obert organitzat pels veïns i es demana si l'Ajuntament ha valorat el que destruirà, políticament i socialment. I econòmicament, rebla, tal com ha dit la senyora Ibáñez, perquè no costa ni un euro a l'Ajuntament. La seva pregunta és, doncs, aquesta: si han valorat això.

La **presidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula a la senyora Horrillo.

La senyora **Àngels Horrillo Sánchez**, en nom de la Plataforma del Jardí de l'Estació de Magòria, expressa que, ja que parlen d'arbres, en parlarà. Demana si saben quants arbres centenaris hi ha al barri de la Bordeta. Respon que si els continuen talant abans que arribin als setanta, com denuncia que fan ara, mai en tindran de centenaris. I subratlla que, com que no tenen arbres, perquè els talen, no tenen ombres. Raona que, en un moment d'augment de temperatures, les ombres artificials, amb la despesa que comporten, no tenen res a veure amb les naturals, com les que tenen a l'espai natural de l'Estació de Magòria –i a cost zero per a l'Administració, com han dit els companys–, que l'Ajuntament vol eliminar.

Respecte al Centre de Neteja, vol que quedi ben clar que els veïns del barri de la Bordeta s'hi oposen.

Pregunta si allí hi faran piscines, que almenys tindrien alguna cosa per a la gent del barri, perquè amb l'augment de temperatures, atès que al barri no hi ha piscines per a la gent –i recorda que hi ha gent molt gran, que no es pot desplaçar–, estaria bé tenir unes piscines, una de coberta i una de descoberta.

La **presidenta** dona la paraula a la regidora per respondre aquest bloc d'intervencions.

La **regidora** s'adreça primer al senyor Álvarez i fa referència al fet que la plaça és d'ús públic, però que hi ha el problema de saber si la titularitat és pública o privada. Afirmar que l'Ajuntament ha fet les consultes a Patrimoni –que recorda que ja s'havia manifestat en el passat dient que allò és de titularitat privada i que, per tant, sent privada, l'Ajuntament no hi podia actuar–, annexant de nou tota la documentació que el senyor Álvarez va aportar, i que esperen que els confirmin com s'ha de solucionar l'assumpte, sense canviar el seu criteri, com ja han comentat diverses vegades. Insisteix que ells consideren que la titularitat no és pública, sinó privada, i que això té a veure amb com es van fer aquestes finques en el seu moment, cosa que aclareix que no té a veure amb com s'utilitzen.

Informa que el que fan al Districte, al mateix temps que esperen que Patrimoni els digui com s'ha de solucionar el tema –per mitjà d'un conveni o de la manera que sigui–, ha estat demanar una actualització dels plans i estudis que hi havia de millores que s'havien de fer en aquell espai, perquè en el moment que els diguin el com –quina forma jurídica ha de tenir, al marge de la titularitat, que l'Ajuntament creu que és privada–, puguin saber també quin és l'impacte econòmic que tenen aquestes intervencions i com caldria fer el manteniment d'aquest espai a partir d'ara.

Promet que els recordaran la dada dels 265 dies, perquè ells també esperen la resposta i durant tot aquest temps han estat pressionant. Aquesta és la raó, informa, del perquè han decidit actualitzar els informes i avançar en paral·lel. Repeteix que en el moment que tinguin clar el com, faran també un calendari i els explicaran la manera de fer això: amb quina forma jurídica i com s'hi pot fer el manteniment i la neteja, que ara no poden fer els serveis municipals pel fet que legalment l'espai és privat, per bé que els veïns en facin també un ús públic.

Vol respondre alhora a les tres intervencions sobre Magòria i sap que no serà fàcil, perquè intueix que les tres persones que han intervingut voldran que Magòria, o el parc, quedin solucionats i salvats. Intenta no moure's de la resposta que té, perquè creu que és la que ha de donar.

Considera que això no té a veure amb si l'Ajuntament es creu o no el canvi climàtic o amb si respecta o no les zones verdes. Raona que l'Ajuntament defensa tant les opcions pel canvi climàtic com la producció del verd amb visió de ciutat i de Districte, al marge d'una zona concreta. Per això compara els arbres de què han parlat ells amb els 400 que han plantat a Can Batlló. Admet que ara són petits, però diu que creixeran, perquè els arbres es planten petits i després creixen: s'han de plantar en el seu moment. El que vol dir és que l'aposta pel verd s'ha de veure en general, i que els metres quadrats de verd que han augmentat al Districte en els últims dos anys són molts: en l'espai esmentat o al barri de la Marina. Defensa que la visió ha de ser general.

Repeteix que no serà ella qui posi en dubte ni el canvi climàtic ni les bondats de tenir espais verds. El que diu és que allò és un espai en què la creació d'equipament afectarà el parc, aquesta part de jardí, tal com està ara i com l'entenen. Insisteix que això ho han dit sempre, i que serà així. El que han de veure és que el que en surti no sigui només un verd pintat en un paper, sinó que es mantingui el màxim possible del que hi ha i que se'n generi de nou, si fa falta, per continuar fent les activitats que s'estan fent, totalment o parcial. Ara bé, repeteix que l'espai quedarà afectat. Insisteix, però, que no quedarà afectat perquè hi hagi un pla maquiavèl·lic per posar fi al verd d'aquella zona i per molestar els veïns de la Bordeta.

Diu que ella mateixa és veïna de la Bordeta, com uns quants dels que l'acompanyen a la Mesa, però evita parlar en nom de tots els veïns de la Bordeta. Igualment, diu que els que han intervingut representen una part dels veïns, no tots, perquè hi ha altres veïns que el que demanen des de fa molts anys –i alguns, des de fa més de quaranta i de cinquanta anys, que havien estat darrere de la plantació dels primers arbres que ara constitueixen aquest espai– és l'equipament esportiu que no té el barri.

Informa que allà hi anirà un CUAP –un centre d'emergències sanitàries, per tenir-lo al costat i no haver d'anar a Manso–, habitatges ocasionals, equipaments esportius i, certament, un parc de neteja. Que no és industrial, subratlla, sinó que és el que assegura que els cotxets de neteja que veiem no vinguin ni de la Zona Franca ni de Montcada, sinó que vinguin del barri i assegurin que en el temps real de dedicació fan feines al barri i netejant els nostres carrers. Si han de venir, exposa, de la Zona Franca o de Montcada –que és on hi ha els dos centres grans d'aquests, els industrials, amb altres usos, camions grossos, plantes de reciclatge–, entre que van i venen perden temps inútil. L'espai de neteja que es projecta, aclareix, és només un lloc del qual surten els cotxes i aparells de neteja de proximitat, que han d'estar a prop del lloc que han de netejar. D'aquests, completa, n'hi ha més a la ciutat, perquè això garanteix que hi hagi la resposta de neteja ràpida.

No pretén qüestionar l'esforç dels veïns, ni de bon tros. Però sí que repeteix que hi ha altres veïns que fa molt de temps que reivindiquen que Magòria doni resposta a una part de les necessitats que tenen d'equipaments esportius de nens i nenes que també són del barri, federats o no. I defensa que els altres equipaments també han de ser allà perquè serà un espai d'equipaments que anirà en benefici del barri. Entén la mirada dels veïns que han parlat, però demana que s'entengui la mirada de l'Ajuntament, que ha de tenir una mica més de perspectiva i intentar donar respostes a tothom.

Expressa el desig de poder tenir espais per fer piscines a tot arreu, però diu que hi ha l'espai que hi ha. Recorda que a la Bordeta hi ha un CEM amb piscina coberta, a la qual els veïns i veïnes

poden anar, i que hi ha altres barris que ni tan sols tenen un CEM. Fa avinent que, entre els drets que té tothom, el de tenir piscina a prop no existeix, encara que sigui un desig que està molt bé. Constata que, tot i això, hi ha espais municipals dins de la Bordeta que també garanteixen que hi hagi accés a la piscina.

Respecte a una qüestió que ha dit la senyora Ibáñez, aclareix que el que hi ha el dia 25 és el Consell d'Esport, que és un òrgan reglat, però assegura que miraran la fórmula perquè puguin dialogar amb les entitats esportives, si no és aquell dia, un altre. Diu que ja en parlaran.

La **presidenta** informa que faran l'últim bloc d'intervencions d'aquesta tarda i dona la paraula al senyor Planella.

El senyor **Joaquim Planella Adrià** fa referència a les voreres del primer tram del carrer Vilardell –de l'1 a l'11 i del 2 al 18–, que abans la senyora Pérez, que assegura que és més bona persona que ell, ha dit que ja s'havien arreglat. Assegura que ell fa molts anys que hi és i que no ha vist mai que ho arreglessin. Descriu que són voreres molt estretes, d'un metre quaranta com a molt, per on hi passa només una persona, perquè normalment la gent no va arran de la paret, de manera que si es porten bosses i es troben dues persones cara a cara, o hi ha conflicte o una ha de deixar passar l'altra. Rebla que, a més a més, al començament hi ha pals amb rètols d'aparcament de motos, o de pàrquings al mateix carrer, o de bicicletes, que encara ho fan més estret.

Insisteix que això és tant en una vorera com en l'altra, i que és un carrer que va cap a la plaça. Fa entendre que la gent que va a la plaça són normalment la gent gran, que va amb caminador o amb el carro que els serveix també per recolzar-se. Per acabar-ho d'adobar, afegeix que també hi ha guals, que fan baixada, i que ja hi va caure una senyora que es va fer un bon trau i no es va matar perquè Déu és molt bo. Diu que té una foto del lloc i que aquella senyora es va queixar aquí fa temps, però no sap què ha passat després.

Com que ha vist que s'ha endarrerit una mica el que està pendent del carrer 26 de Gener, que descriu que són quatre pams, suggereix que s'aprofiti i que, si cal pagar alguna cosa, ja la pagaran, fent una festa, una calçotada o una cosa així.

També diu que és usuari del jardí i està d'acord amb les persones que han intervingut. Demana que quan facin les obres –que espera que triguin– mirin d'arreglar aquell passeig d'arbres, perquè ell mateix ja ha hagut d'aixecar dues persones de terra: van xino-xano i, només que hi hagi un branquilló de dos centímetres, ensopeguen, i te'ls trobes allà demanant auxili.

La **presidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Lancharro.

El senyor **José Antonio Lancharro**, en nom del Grup Magòria, detalla que són 11 comunitats i 250 habitatges i lamenta que seran els més perjudicats pels camps de futbol, perquè ja ho han viscut abans, amb el camp de futbol antic. Afirmar que ha mirat el projecte de dalt a baix i li sembla una presa de pèl, un projecte en què han volgut encabir determinades coses en un lloc on no hi caben i que, si en demanen una més, l'hi afegeixen. Ironitza que si l'associació de jugadors de bales volgués tenir-hi un espai, l'hi encabirien també. Descriu l'espai actual com un espai obert, amb arbres, amb ombra, de tot, i que el que s'hi vol fer serà una barbaritat.

A més a més, pensa que l'Ajuntament no ha tingut en compte les molèsties i el soroll que representa un camp de futbol. Ell diu que ho ha viscut i sap el que és. Precisa que no és un camp de futbol com el del Barça, on juguen dues hores cada quinze dies, sinó que és un camp de futbol

on cada dia es fan entrenaments de sis de la tarda a onze de la nit, i dissabte de set o vuit del matí fins a les dotze de la nit. Insisteix que ho ha viscut i pot afirmar que serà així.

Li sembla important dir si ells, com a Ajuntament, no han comptat que estan en contra de la mateixa normativa de l'Ajuntament, que diu que on hi ha una residència d'avis no se'ls pot molestar ni produir sorolls. Demana si han pensat una solució per a això, perquè allà hi ha una residència, a deu metres del futur camp de futbol.

També considera una desgràcia la qüestió del jardí de Magòria i tota aquesta història. Assenyala que abans la regidora ha dit que havia de mirar per a tothom, i ell pensa que no miren per a tothom: miren per a una part molt interessada, que és la Unió Esportiva de Sants.

Una segona qüestió que ha inclòs al full de peticions és si han valorat quant s'incrementa el pressupost de fer un camp de futbol a sobre d'un edifici –per la bestiesa que li sembla que és–, en lloc de fer-lo en un terreny a peu de carrer.

La **presidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula a la senyora Molina.

La senyora **Maria Àngels Molina i Val** es presenta com a veïna de la zona antiga de Sants i de la Bordeta i membre de la Plataforma del Jardí de l'Estació. Pensa que no tenen en compte que els veïns no defensen el jardí com a cosa seva, sinó que defensen el barri i la zona que tenen, perquè viuen tant a Hostafrancs, com a la Bordeta, com a la Font de la Guatlla. Recalca que hi viuen, hi resideixen i han muntat allà la vida, que no van amunt i avall; i que viuen davant mateix del jardí. Li consta que la regidora i altres membres de la Mesa viuen més lluny. Afirmar que ella viu en una zona per a vianants, que gaudeix d'aquesta zona i de tot el que comporta.

Però diu que no volia parlar d'això, sinó de l'illa de Magòria, perquè fa set anys que està molt ficada en la defensa de què ha d'anar aquí o allà. Assegura que, des del primer dia, s'ha preguntat si totes les llicitacions i tot el que es parla sobre els edificis, sobre el terra anticolor –que confessa que es qüestiona què és–, sobre la zona de construcció, té perspectiva de gènere. I confessa que, ara que veu el bloc que va allà, igual que el que hi anirà de la Generalitat, no és capaç de veure-hi la perspectiva de gènere. És a dir, no sap com uniran la Gran Via amb el carrer Corral i la Bordeta –que es deia que no es podia tancar el jardí, com es demanava, perquè són zones de pas–, perquè diu que ara s'ho mira i, a part que no hi veu arbres, tampoc veu per on passarà l'aire, perquè tot són edificacions de quatre o cinc pisos –com les grades del camp de futbol– o encara molt més altes: tretze, deu... Demana, doncs, si no hi passarà l'aire, ni hi ha arbres, on és la perspectiva de gènere. Els agrairia que els fessin arribar què és això de les construccions i les zones amb perspectiva de gènere, perquè ella, que és dona i que veu com està fet això, no té ni idea de com pot anar.

Deixant això de banda, afegeix que en aquest projecte hi ha unes zones amb tres metres entre edifici i edifici on, si no hi posen llums com els dels aeroports, no sap com anirà.

La **presidenta** dona la paraula al senyor Arrizabalaga.

El senyor **Just Arrizabalaga Ichaso**, en nom de la Comissió de Veïns de la Bordeta, avança que la seva previsió de temes per a avui començava per agrair la restauració de dues superfícies de llambordes trencades a la vorera de la cruïlla de Riera de Tena amb Burgos, que es va fer fa menys de dues setmanes, i també el final, aquesta setmana mateix, de la restauració de la font de Canaletes de la plaça Fènix, que ha quedat esplèndida.

I també volia tractar d'altres temes, com el de la dotzena de jardineres, amb unes esparregueres magnífiques, que han desaparegut sobtadament després d'anys al carrer Manzanares, deixant només les marques a terra.

Però relata que avui, a les nou del matí, han vist una acció que els ha sorprès una mica i que els ha fet canviar la temàtica de la intervenció.

Exposa que és previst el començament immediat de les obres al carrer Constitució entre la rotonda de la rambla Badal i el carrer Riera de Tena, que permetran fer més fluida la sortida de vehicles de la rotonda cap a l'Hospitalet, que diu que solucionarà els actuals problemes de trànsit al voltant d'aquesta rotonda. Recorda que ells van donar suport a aquesta proposta i van demanar que tant a la vorera del costat mar com a la del costat muntanya, en aquestes obres, es construïssin els escocells necessaris per poder plantar els arbres que han de donar continuïtat als exemplars actualment existents a la vorera del costat muntanya, desitjant que el resultat de l'obra fos satisfactori. Afirmar, però, que no els agradaria que acabés passant com amb les obres del carrer Constitució, que estan a punt de finalitzar, entre la rotonda i els carrers Parcerisa i Sagunt.

Continua dient que quan el passat 18 de març, al Bloc 4 de Can Batlló, es va presentar el projecte per renovar només el paviment, sense fer cap més canvi, van demanar que no es fes aquesta obra sense un projecte global o sense que s'abordés l'ampliació de la vorera del costat mar, el desplaçament d'un semàfor en la cruïlla amb Parcerisa, la col·locació de dos bàculs de llum que falten en el costat mar i, sobretot, la construcció d'escocells en la vorera costat muntanya, que és enorme, per donar continuïtat a l'arbrat de tot l'eix Gavà-Constitució. Rememora que els van dir que no, que era un projecte que els venia de l'Ajuntament, que no es podia negociar i que ho perdrien tot si no ho acceptaven tal com estava.

Constata, doncs, que el resultat és aquest: unes voreres i una calçada totalment renovades, perfectes, amb una vorera que té un gual d'un garatge i una amplada de no més d'un metre al número 111, un semàfor al mig que entorpeix el pas de vianants també al número 111, amb la falta de dos bàculs de llum als números 109, cantonada amb Parcerisa, i 115, i, al costat muntanya –amb una vorera de fins a 6,5 metres, la més ampla del carrer Constitució–, on a començament de segle encara hi havia unes grans acàcies –que van ser talades–, ara no tenen ni una sola ombra.

Relata que fa unes setmanes es va pintar un senyal de prohibició de 30 km/h al final del carrer Parcerisa, cantonada Constitució, exactament al damunt de l'antic senyal de 30 km/h que tenia un dibuix diferent, unes mides diferents. Ho explica perquè el resultat és que no es veu bé, i només hi ha aquest senyal. Continua dient que després es va aixecar l'obra nova feta, a la cantonada, per retocar el pendent de la vorada en el pas de vianants, però no es va aprofitar la intervenció per moure cap a la vorada el semàfor, que havia quedat desplaçat al mig de la vorera, i continua al mig.

El que exposava que havia vist avui i que l'havia sorprès, era que davant del senyal de la parada del bus 115 hi havia uns operaris rebentant el terra, absolutament nou, i fent una rasa d'1,20 metres des de la parada fins a la façana de les cases i, més enllà, al costat de la farmàcia, cantonada amb Sagunt, uns altres operaris fent el mateix, obrint la vorera nova fins al carrer Sagunt. Comenta que, pel que es veu, s'havien oblidat de col·locar els maons ondulats per guiar les persones invidents i el seu bastó quan estan a prop d'una parada d'autobús o d'una cruïlla. Informa que han aixecat tota la vorera en els dos punts.

Afegeix, per acabar, que aquesta corba de Constitució-Sagunt, on hi ha la farmàcia, continua igual que abans de les obres: l'aigua s'acumula al vorell i, quan giren els cotxes, esquitxen els vianants. Explica que encara no ha plogut, però que ho ha vist avui perquè els operaris han obert la mànega i s'ha acumulat. Creu que la sortida d'aquesta aigua seria el carrer Sagunt, però que com que el carrer Sagunt fa baixada, sembla que s'entestin que l'aigua que ve des de la meitat d'aquest tram de Constitució, pugi per Sagunt per entrar a l'embornal d'aquest carrer. I fa entendre que Newton va veure que la poma baixava, no que pujava. Per tant, conclou que seria com un miracle que pugés pendent amunt l'aigua de la cantonada. Repeteix que ha quedat exactament igual que abans.

Per això augura que aquesta nova obra que comença, de la rotonda fins a l'Hospitalet, sigui un èxit i que al final no calgui parlar com avui d'aquesta obra.

Diu que ja és l'últim comentari, que la regidora ja sap que des del moment que van veure aquestes coses que ha comentat sobre les voreres i els escocells, ells van dir que durant el quadrienni següent es dedicarien a parlar de com ho podrien millorar, i que esperen que no els responguin que, com que s'acaba de fer tot nou, no es pot tocar.

La **presidenta** anuncia que aquest era l'últim torn del veïnat i dona la paraula a la regidora.

La **regidora** s'adreça al senyor Planella, que li recorda sempre el tram aquest del carrer Vilardell i el vincula a les obres de 26 de Gener. Explica que hi ha uns mesos de decalatge, perquè quan es fa la previsió es fa a llarg termini, i en concret aquestes obres s'haurien de fer abans d'acabar l'any i no començaran fins després de Nadal i, per tant, no s'acabaran fins al primer trimestre. Diu que havien parlat de la possibilitat de mirar si es podria fer alguna cosa a Vilardell, però creu que serà complicat.

El que ha comentat abans la senyora Pérez és que s'havien arreglat espais que estaven trencats, no que s'hagués canviat tota la vorera. Pensa que això no és incompatible amb, quan es pugui, canviar-la, però al·lega que en la qüestió dels carrers sempre passa que, com a Districte, tenen un pressupost per fer carrers, però que han de prioritzar-los sabent que hi ha molts carrers que necessiten intervencions. Exposa, doncs, que aquesta vegada s'ha prioritzat el del 26 de Gener, que també tenia moltes mancances –molt semblant, i fins i tot amb voreres més estretes–, però assegura que ho tenen previst i, en la llista que estan fent per al moment que tinguin nou pressupost, és un dels espais que miraran de fer.

Al senyor Lancharro, que els demanava si havien calculat el que costava la intervenció a Magòria, li respon que sí, que sempre s'ha de calcular el que costarà i que estan obligats a explicar-ho. Detalla que quan es fa qualsevol obra pública cal fer un informe que expliqui quant costa, cal justificar l'interès general de l'obra, cal fer un informe de perspectiva de gènere, entre altres coses.

Argumenta, però, que això de la perspectiva de gènere és més complex. Relata que hi ha arquitectes i urbanistes que fa anys que es dediquen a veure com les intervencions urbanes afecten la perspectiva de gènere, que en molts casos tenen a veure amb si es pot passar per allà amb un cotxet, o amb la percepció d'inseguretat d'un espai per falta de vies de fugida. Assegura que és molt complex, que no és una qüestió senzilla. Exposa que hi ha moltes publicacions sobre el tema, algunes de l'Ajuntament i altres del Col·legi d'Arquitectes o altres, que no tenen cap problema per compartir-les i que solen estar disponibles.

Defensa, doncs, que això no és un invent, que hi ha perquè, explicacions i anàlisis que diuen què passa quan són equipaments –una biblioteca, un poliesportiu– o què passa quan és un

carrer. En aquest cas, afirma que també hi haurà obligatòriament un informe de perspectiva de gènere i s'hauran de complir tots els requisits que diu la norma, perquè són d'obligat compliment. Explica que això ho haurà de fer l'empresa que guanyi el concurs per fer les obres, perquè en el moment que presenta el projecte ha de presentar tots els informes abans que pugui començar les obres. Conclou, per tant, que l'informe hi serà, com el d'impacte ambiental i tots els que la normativa preveu en tots els casos.

Vol repetir una cosa que ha dit moltes vegades, tot i que sap que no a tothom li agrada sentir-ho. Es refereix al fet que vivim en una ciutat en la qual hi ha moltíssimes persones, amb qui hem de conviure, i en la qual passen moltes coses. Descric que viure en una ciutat té coses molt bones –bons hospitals, metges, serveis, molta activitat cultural, molta activitat veïnal–, però també certes incomoditats: equipaments que toquen més a prop, més soroll quan netegen, més soroll quan hi ha festes. Creu que cal trobar un equilibri. En aquest moment, entén que els veïns als quals no els agrada la proposta d'equipaments per a Magòria defensin la seva posició. Pensa que és el seu legítim dret, i que, per això, cada vegada que s'aprova un document d'aquesta mena o es fa un pacte hi ha períodes d'al·legacions, i si hi ha al·legacions que s'hagin de tenir en compte estaran obligats a incorporar-les.

Però afirma que també s'han de tenir llocs a la ciutat amb un parc de neteja, i altres llocs en què hi hagi activitat esportiva. Raona que és complicat que encaixi tot i que sempre hi ha algú que se sent més afectat, però malauradament no existeixen els espais que no molesten a ningú, que no produeixin sorolls, fins al punt que s'ha arribat en alguns llocs –no en aquest Districte– que alguns veïns es queixen del soroll dels nens al pati de l'escola, perquè viuen al costat i els molesta que els nens juguin. Fa entendre que hi ha coses que causen alguna incomoditat i hi ha coses que ajuden a tenir uns serveis al costat, com un centre cívic, una biblioteca, etc. Reflexiona que han d'intentar que tot encaixi, sabent que és molt difícil que tothom estigui d'acord, perquè sempre hi ha algú que no hi estarà.

Repeteix que el que intenten és que el projecte que surti d'allà doni el màxim de respostes a tothom. Saben que ningú estarà del tot content, perquè si preguntessin a les entitats esportives encara voldrien més metres i més activitats, i si pregunten a altres veïns, en el seu legítim dret, diran que volen més zona verda. Insisteix que han d'intentar que tot això casi i que no és fàcil, però expressa que el que no poden és no fer res amb un espai que és d'equipaments i per al qual fa més de quaranta anys es demanen uns equipaments esportius i recuperar una zona. Acaba dient que fa temps que hi ha un projecte i que ara es tira endavant. Promet que tindran totes les precaucions i que faran tots els informes, saben que no agradarà al cent per cent de la població, però intentaran donar resposta al màxim de possibilitats.

Al senyor Arrizabalaga li agraeix la seva proverbial exactitud en les apreciacions...

Intervé el Sr. Lancharro des del fons de la sala.

Respon a l'intervinent que sí que li ha contestat, que havien valorat el cost, i que no s'ha incrementat cap pressupost perquè de pressupost no n'hi havia.

Creu que parlen de coses diferents. No li pot dir quant costa de més, perquè no ha estat pressupostat fer un equipament a terra, com diu ell. Insisteix que l'equipament s'ha pressupostat des del principi d'una altra manera, per donar resposta a totes les necessitats que hi havia, també del barri. Li demana que no s'arrogui la representativitat de tot el barri, perquè no la té, igual que no la té tampoc ella mateixa, ni ningú.

La **presidenta** recorda que hi ha unes regles sobre la participació i que aquest és l'últim torn d'intervenció de la regidora. Ofereix a l'intervinent que, si vol, després pot acabar de dir la seva.

La **presidenta** indica que li sap molt de greu, però la regidora està acabant de parlar i és l'última intervenció. Ofereix que, si ell vol ampliar la resposta, després en tindrà ocasió, però, si no, cada veí o veïna tindria dret a rèplica perquè voldria replicar, repreguntar, demanar per coses que no s'han respost de la manera que consideren que s'haurien d'haver respost. Ofereix que, aprofitant que és l'últim torn, deixin que acabi la regidora i, si ha d'haver-hi una ampliació, sigui després que acabi la sessió, per respecte als veïns i veïnes presents. Creu que s'han de cenyir a unes normes.

Dona la paraula a la regidora.

La **regidora** s'adreça al senyor Arrizabalaga, que parlava de les obres del carrer Constitució. Reporta que s'estan fent revisions de com han quedat les obres i que per això han sortit coses que s'han de millorar, com el semàfor i els encaminadors. Certifica que, quan l'empresa que ha fet l'obra l'acaba, evidentment es fa una revisió per assegurar que s'ha fet correctament i complint la normativa, i que, si no és així, aquesta empresa té també l'obligació de fer les correccions que corresponguin. D'aquí, diu, que s'hagi fet això dels encaminadors.

Justifica, però, que no s'hagin fet altres coses que no estaven previstes en el pressupost inicial. Explica que això és molt semblant al que passa quan es contracten unes obres a casa: si el contractista no ho fa bé, ho ha d'arreglar, però no pot fer una cosa que no era dins del primer pressupost, que és el que passa en aquest cas amb els escocells.

De totes maneres, com que estan en aquesta fase de revisió, passaran els comentaris sobre coses concretes que ha fet el senyor Arrizabalaga, per assegurar que se'ls doni la resposta correcta, com el tema de l'acumulació d'aigua i l'embornal, per evitar que s'intenti fer anar l'aigua contra la gravetat, que no té sentit.

Avança que tindran oportunitat d'explicar com es faran les obres de l'altra banda de Constitució i, per tant, podran veure-ho tots plegats i intentaran que les coses que no han funcionat no es repeteixin. Explica que el Districte és responsable d'una sèrie d'obres amb el seu pressupost, i que després hi ha altres obres que venen del pressupost municipal general, que té en compte també la millora d'alguns aspectes, com ha passat en aquest primer tram. Aclareix que el segon tram ja no serà així i que, per tant, com que ho treballaran amb els equips del Districte tindran també més marge a l'hora de fer els ajustos i de corregir el que no ha sortit bé del primer tram.

La **presidenta** informa que aquesta és l'última intervenció. Indica que hi ha una sèrie de preguntes i de consultes que s'han rebut per escrit i que han sol·licitat resposta per escrit, cosa que faran l'Equip de Govern, la Gerència i els equips tècnics.

Dona les gràcies a tothom per entendre que hi ha unes normes de participació. Concedeix que poden crear frustració, de vegades, però s'han d'atenir a les regles del joc, que són consensuades i que estan fetes per garantir el dret de participació en l'Audiència Pública.

Agraeix a la gent que sigui present, un dia d'estiu a les vuit del vespre, i emplaça a tothom per al Plenari del 8 de juliol.

Abans d'acabar, afegeix que hi ha una persona que té una pregunta i que no havia demanat torn d'intervenció. En aquest cas, també excepcionalment, diu que la regidora accedeix que el senyor Lancharro faci una repregunta, un cop que han acabat amb totes les intervencions. Primer dona la paraula a la senyora Tirado.

La senyora **Isabel Tirado** diu que és veïna del carrer Constitució i només vol preguntar si hi ha cap novetat del projecte de l'illa Citroën, perquè van estar en les sessions participatives i els fa l'efecte que això s'ha aturat una mica.

La **presidenta** dona la paraula al senyor Lancharro.

El senyor **José Antonio Lancharro** diu que havia fet dues preguntes, que la primera era quant s'incrementava el pressupost. Ja li han dit que no ho havien comptat, però ell afirma que segurament sortien dos camps de futbol –i fins i tot tres– més barats, que no pas fent-ho d'aquesta manera.

Afegeix que la segona pregunta sobre la qual no li han dit res és el tema de la residència d'avis. Insisteix que el camp de futbol quedarà a deu metres de la residència d'avis, i que això va en contra de totes les normes de l'Ajuntament –ho rebla: de totes–, o de les recomanacions.

La **regidora** respon que això no va en contra de les normes de l'Ajuntament i que, com sí que li ha dit, abans de fer res es revisa que es compleixi tota la normativa, amb tots els informes preceptius per assegurar que allò que es farà la compleix, també en aquest cas.

El senyor **José Antonio Lancharro** diu que l'Ajuntament qualifica de «molt alt» el nivell d'un camp de futbol.

La **regidora** respon que ho miraran i garanteix que el que digui la normativa es complirà.

El senyor **José Antonio Lancharro** precisa que és molt a prop i que aquesta gent necessita descans i pau, i no en tindran.

La **regidora** insisteix que, com li ha dit abans, compliran tota la normativa i que, per tant, faran tots els estudis, també aquest.

A la senyora Tirado li explica que els falta el retorn de l'última reunió que es va fer, i que els equips d'Urbanisme treballaven en la proposta que va recollir-la. Avança que faran una convocatòria pròximament per als veïns. Justifica el retard perquè els equips d'Urbanisme també treballaven en projectes d'altres districtes, i per això no s'havia convocat la reunió pendent. Assegura que la reunió es farà abans de tirar res endavant.

La **presidenta** diu que han acabat totes les intervencions i s'aixeca la sessió a les 20.00 hores.